

4.5.2.5. Justitsministeriet er enig med Konkursrådet i, at der bør indføres regler om præklusivt proklama i sager om gældssanering, og at dette i praksis næppe vil indebære nogen væsentlig risiko for misbrug fra skyldnerens side.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig Konkursrådets forslag om den nærmere udformning af reglerne om et præklusivt proklama. Justitsministeriet finder dog, at det i overensstemmelse med den nugældende § 208 bør præciseres, at det er skifteretten, der skal indrykke proklama i Statstidende. Skifteretten kan antage en medhjælper til under skifterettens tilsyn at udføre opgaven, jf. konkurslovens § 219, stk. 1.

I forbindelse med høringen over betænkningen er der blevet peget på, at et proklama i Statstidende uden angivelse af skyldnerens CPR-nummer vil være uden reel værdi for pengeinstitutterne, da skyldnerens navn og senest kendte adresse ikke er tilstrækkeligt til identifikation.

Justitsministeriet skal hertil bemærke, at skifteretten efter de foreslåede regler ved indledning af en gældssaneringssag skal sende en genpart af bekendtgørelsen om proklama til alle kendte fordringshavere, og at pengeinstitutterne i praksis må anses for at ville tilhøre kredsen af kendte fordringshavere. Hertil kommer som anført af Konkursrådet, at skyldnerens undladelse af at oplyse skifteretten om en kendt kreditor som udgangspunkt bør have som konsekvens, at skifteretten nægter gældssanering. Erfares det først efter en kendelse om gældssanering, at skyldneren bevidst har udeladt at oplyse skifteretten om en fordringshaver, bør kendelsen på samme måde efter omstændighederne kunne ophæves af skifteretten, hvis dette begæres af fordringshaveren.

Det bemærkes i den forbindelse, at også skyldnerens groft uagtsomme undladelse af at oplyse skifteretten om enkelte fordringshavere efter omstændighederne vil kunne føre til at gældssanering nægtes, jf. konkurslovens § 212, stk. 1, nr. 2.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5 (forslag til konkurslovens § 208-208 b), og bemærkningerne her til.

#### 4.6. Fordringsprøvelse

##### 4.6.1. Gældende ret

I gældssaneringssager foretages – i modsætning til i konkurs – ikke en egentlig prøvelse af fordringerne. Det er dog formentlig almindeligt, at skifteretten eller skifterettens medhjælper i et vist omfang påser, at der er dokumentation for kravet, og at det ikke er ophørt som følge af forældelse eller lignende. Anerkendes en

fordring imidlertid af skyldneren, og er det klart, at kravet ikke er forældet eller lignende, indgår fordringen normalt i gældssaneringssagen, uden at der foretages en nærmere prøvelse.

Må det lægges til grund, at skyldnerens anerkendelse af en fordring er udtryk for et forsøg på at føre skifteretten og de øvrige kreditorer bag lyset, kan der blive tale om at nægte gældssanering i medfør af § 212, stk. 1, nr. 1 eller nr. 2, hvorefter skifteretten bl.a. kan nægte gældssanering, hvis skyldneren ikke loyalt medvirker ved sagens oplysning. Erfares det først efter en kendelse om gældssanering, at skyldneren bevidst har undladt at oplyse skifteretten om en fordringshaver, må kendelsen efter omstændighederne ophæves af skifteretten, hvis dette begæres af fordringshaveren. Dette vil f.eks. kunne forekomme i den situation, hvor skyldneren anmoder en nærtstående om at anmelde en ikke-eksisterende fordring i gældssaneringssagen, og hvor skyldneren under sagen anerkender denne fordring.

Bestrider skyldneren en fordring, følger det af konkurslovens § 209, stk. 1, at fordringen foreløbigt behandles, som om den ikke var bestridt. Bestrides en fordring af skyldneren, skal dette meddeles fordringshaveren ved anbefalet brev eller på anden betryggende måde, jf. § 209, stk. 2, ligesom det skal anføres i statusoversigten, jf. § 210, stk. 1, nr. 2.

Efter konkurslovens § 216, stk. 4, skal gældssaneringskendelsen indeholde bestemmelse om, hvordan der skal forholdes med omtvistede og betingede fordringer. Konkursloven indeholder ikke nogen nærmere definition af, hvad der forstås ved en betinget fordring. I gældssaneringsmæssig sammenhæng vil der dog i praksis typisk være tale om en ikke-aktualiseret kautionsforpligtelse.

Baggrunden for reglerne i § 209, stk. 1, og § 216, stk. 4, er, at skyldneren skal have mulighed for at overholde vilkårene i gældssaneringskendelsen, hvis det måtte vise sig, at den bestridte eller betingede fordring består. Som anført ovenfor i pkt. 4.5.1, er anmeldelsesreglerne i konkurslovens § 208 i dag ikke tillagt præklusiv virkning. Gør en fordringshaver en bestridt eller en betinget fordring gældende over for en skyldner under eller efter udløbet af afdragsperioden, og eksisterede fordringen forud for gældssaneringssagens indledning, jf. § 199, stk. 1, vil fordringshaveren således have krav på at få dækket sin fordring med den samme procent, som de øvrige fordringer i gældssaneringssagen er nedsat til.

Det fremgår af § 216, stk. 4, at bestemmelsen i konkurslovens § 182 finder tilsvarende anvendelse ved gældssanering. Dette indebærer efter retspraksis, at